Numai despre mine

On Ianuarie 12, 2016

Încearcă să te autodefinești și să ajungi la tine însuți, prin reflectarea într-o altă ființă.

Nu mă privește niciodată, dar întotdeauna mă ascultă. Nu are nevoie de un văl pentru a-și ascunde freamătul. Încă nu știu nimic despre el, după atâtea nopți și zile plimbate prin cercul schimbător al inserării celor știute și pierdute. Face el oare cu ochiul întregii istorii a universului? Doar el mă recunoaște așa cum sunt, îmi pasă de părerea lui când ia în considerare principalele mele scrieri, dovezi ale purtării mele exemplare față de o cunoaștere fără margini peste care se așterne memorabila îmbrățișare a nemaiîntâlnitului.

Amprenta unei stranii apariții în lumea propriilor gânduri este o direcție nesigură de cercetat. Ca să-i descopăr varianta particulară de manifestare trebuie să mă las purtat de o nouă ordine, abandonându-mă ca un rătăcit din altă lume, croit dintr-o nedescoperită lege a timpului, într-un joc riscant al sincerității. Totodată, el pare a fi dominat de acea notă de eleganță cu care pictorul își potrivește pe șevalet propriile nuanțe de pastel, simțindu-se atras de estetica unei lumi care se poate oricând transforma într-o metaforă, într-o comparație, sau altă figură de stil, fiindcă totul în viața lui pare a avea o semnificație a fabulosului și miraculosului.

Dacă ar fi să fac o călătorie în lumea lui, ar trebui să fac trimitere spre un pasaj din *Golem* , al lui Gustav Meyrink:

"Acum știu cine este străinul: numai să vreau și-l pot simți iarăși în mine, oricând. Dar să-i văd imaginea în față, ochi în ochi, nu e cu putință, și nici n-o să fie vreodată. Şi-mi dau seama: e un soi de negativ, o matrice nevăzută pe care n-o pot cuprinde și în care trebuie să mă strecor, dacă vreau să devin conștient de forma și expresia ce-o are în mine."

Leadership: Cum abordezi realitatea propriei existențe prin intermediul unei imagini care reflectă contextul memoriei unui tăinuitor de încredere apt să ia în posesie gândirea cea mai aleasă a minții tale?

Încă nu dispun de o definiție riguroasă a sa. Dacă ar trebui să descriu această entitate de supraveghere, ca pe un puls încărcat cu energie de vibrație înaltă, de natură electromagnetică, ar trebui mai întâi să încerc să caracterizez sistemele vii prin acele însușiri esențiale care permit descrierea lor într-o termodinamică a materiei. Care sunt caracteristicile fizice definitorii ale sistemelor vii microscopice?

El acceptă slăbiciunea mea ca pe un dar al naturii, pe care nu are voie să-l trateze cu superficialitate, știind că totalitatea mea lucrează mai ușor în recunoștință decât în datorie. Este convenția cu mine însumi, forța intermoleculară care îmi invadează spațiul neuronal, tot corpul, sufletul, cu vibrații electrizante. Este revederea cu ceea ce înseamnă spiritul, este regăsirea mea, strigătul meu de ajutor, inteligența firească aliniată la cerințele unei determinări existente în afara înțelegerii imediate, alter-egoul meu în trecut, prezent și viitor.

Sucindu-mi mintea prin cuvintele scriitorului iugoslav Mesa Selimovic, încerc să înțeleg variațiunile mele sub înrâurirea unei puteri centrale: *"Este timp pentru toate. Mi l-am dat mie însumi, iar pe firul judecății vor fi înfățișări și mărturii. N-am să le ocolesc, și voi putea la urmă să-mi rostesc singur osânda, căci numai despre mine este vorba aici și despre nimeni altul. Numai despre mine."*

Gândirea cea mai aleasă a minții unui om ține de modul cum își menajează identitatea, astfel încât nimeni să nu i-o înlocuiască printr-o dublură a sa. Faptul de a fi identic cu sine însuși, original, fără a depinde de nimeni altcineva, este o formă de manifestare a credinței într-un ideal de unitate pe care l-ai transformat în realitate.

Leadership: Cauți în raportul tău cu lumea o anumită dezvoltare care să nu devină absurdă *in extremis,* ca o consecință a uimirii de a te vedea străin de tine însuți?

Cel ce îndrăznește să vorbească despre sine în urma unor experiențe îmbogățite de ascunsuri și alcătuiri, fundamentale pentru resetarea conștiinței, este capabil să se autodefinească în termeni de apartenență la o entitate mai presus decât el, conform unui standard intelectual mai înalt.

Leadershipul poate fi modelat printr-un fenomen de tip *„ Return to someone else of your own "*. Lansarea unei chemări la întoarcerea spre o nouă orientare poate mai realistă și, totodată, de încredere, îndepărtând valurile unei dulci derive. A te vedea străin de tine însuți, un altcineva față de cine credeai că ești, reflectă o anumită tendință de exteriorizare a trăirilor, a gândurilor, a motivației, spre înțelegerea unei lumi despre care știi foarte puțin, o lume care-și uită trecutul și își dă drept virtute fundamentală posibilitatea de a te transfigura într-un alt început de mentalitate.

Omul care și-a aflat reflectarea într-o altă ființă, punându-se față în față cu el însuși, astfel încât să devină parte integrantă a unui mod de gândire superior, poate sparge oricând zidurile închisorii numită simbolic „Vechiul". El devine, printr-o acceptare a ideilor și convingerilor autoinduse, mai mult sau mai puțin viabile, posesorul unor virtuți care ar putea constitui modul de a se recunoaște ca individ separat de lume, ca un însoțitor mai bun al vieții sale individuale pe drumul evoluției.

Leadershipul bazat pe recunoașterea unei identități călăuzitoare este un mod asumat și echilibrat de a te concentra asupra a ceea ce nu știai că știi despre tine într-un context de tipul "Să te privești din afara ta cu proprii ochi".

Liderii cei mai buni știu să se măsoare cu ei înșiși, cu umbra și lumina din ei. În ei totul este mai activ. Ei nu sunt prizonierii unei condiționări a realității proiectate în interiorul lor, dar întotdeauna - mai ales în momente cele mai reflectorizante - urmează parcă sfatul istoricului literar român George Călinescu: *„Nu lăsa pe alții să descopere ceea ce reprezinți ! Definește-te singur dacă ai această veleitate și vei fi crezut ! "*

„Străduiește-te să te înțelegi" este strigătul de libertate al oamenilor care caută în raportul lor cu lumea o anumită dezvoltare, una care să nu devină absurdă *in extremis* . Mai greu decât orice este acceptarea de sine în sensul inflexibilității, a incapacității de a depăși un model vrednic de a fi admirat. Greu de admis este sentimentul de a nu-ți găsi liniștea, rostul, sensul vieții.

Până la urmă ce este viața, altceva decât o veșnică încercare de a-ți înțelege rostul, de a te construi și modela, de a evolua și de a te defini în funcție de trăirile fluctuante, de imaginație și realitate, de concluziile intelectului, care rezultă din conversațiile cu tine însuți. Cu un alter-ego.

Un alter-ego care se caută, încercând să se desprindă de mulțime, este o obișnuință a minții de a se recunoaște învingătoare într-o luptă cu un prezent care așteaptă să se redefinească.

Numai despre mine aș putea să vorbesc ore înșir, zile, săptămâni, ani, fără să mă opresc. Fiindcă am un ascultător bun, reflexia mea într-o prezență mai discretă, dar mai măreață. Străduindu-mă să o înțeleg voi descoperi poate raportul meu cu lumea, regăsindu-mi rostul în cartea vieții.

Source: https://neculaifantanaru.com/numai-despre-mine.html